

[Anne Grete Holmsgård]

år siden uden at afslutte sit arbejde, at man gerne vil diskutere kommissoriet for den.

Ved at opretholde dagsordensforslaget og ved at få det stemt igennem sammen med regeringspartierne, er det lagt over til industriministeren at fastlægge kommissoriet. Det er da muligt, at han vil diskutere det med de partier, der har stemt for forslaget – det aner jeg ikke noget om, men det er nok sandsynligt – men der bliver ikke nogen diskussion i erhvervsudvalget eller mellem partierne om, hvad det er for et kommissorium, man ønsker.

Det sætter os i den fuldstændig elendige situation, at vi ikke kan støtte dagsordensforslaget, at vi simpelt hen vil stemme imod det, fordi vi mener, det er udemokratisk, og det er urimeligt. Hertil kommer, at det klart er en afledningsmanøvre, men det er jo tilstrækkelig belyst her til, at alle ved det. Vi vil da også gerne se på dele af monopolloven, hvor vi mener, den er helt utilstrækkelig, men på det givne grundlag er det simpelt hen umuligt at støtte det, for vores synspunkter får overhovedet ingen vægt. Det bliver simpelt hen industriministerens synspunkter, og dem har han givet meget klart udtryk for. Han har givet så klart udtryk for dem, at der ikke er nogen, der er i tvivl om, at ministeren i virkeligheden mener, at man slet ikke skal have en monopollov.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Larsen-Ledet (RV) (se foran)

vedtoges med 71 stemmer (KF, V, RV, CD, FP og KrF) mod 17 (SF og VS); 43 (S) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Anne Grete Holmsgård (VS) og Alice Faber (SF) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 59:

Forslag til lov om okker.
(Fremsat 13/11 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lohmann (S):

Miljøministeren har indtil flere gange givet udtryk for, at den danske natur er en gave, vi skal behandle med varsomhed. Fra hæftet om de større nationale naturområder må det være mig tilladt at citere af ministerens forord:

»Vi må lære at forstå, at vi ikke ejer naturen. Vi forvalter den kun og har ikke ret til at lægge den øde. Tværtimod er vi forpligtet til at bevare den uskadt, så også vores børn og deres efterkommere kan opleve naturens rigdomme.«

Det kan vi være enige om. Men hvad er det, der sker med dette forslag til bekæmpelse af okkergener i vore vandløb og søer? Man har i snart mange år drevet rov på vores natur med det ene formål at sænke grundvandsstanden til fordel for en mere intensiv dyrkning af de marginale jorder. Resultatet kender vi fra de sidste par år: mægtige kornlagre, og selv om mennesker sulter i store dele af verden, skal disse lagre fortsat øges. Forstå det, hvem der kan.

Den anden side er det problem, vi med dette forslag står over for, nemlig okkerforureningen. Det er et direkte resultat af dræning og grøftning, som er blevet meget mere udbredt efter sænkningen af grundvandspejlet.

Efter at det nu i en 3-årig forsøgsperiode er konstateret, at det kan lade sig gøre at fjerne de værste gener ved at etablere rensningsanlæg, blot man vil betale for det, melder spørgsmålet sig med det samme: af hvem?

I ministerens redegørelse af 2. maj 1984 refereres redegørelsen fra den styringsgruppe, der blev etableret i henhold til forsøgsordningen, og som konkluderer, at det drejer sig om ca. 350 ha årligt, som vil være indgrebskrævende, og med 100 pct.s støtte vil dette behov være ca. 21 mill. kr. pr. år. Regner man videre på dette tal med 50 fold udbytte pr. ha til 140 kr. efter kapitalstaksten, vil det dreje sig om 24.000.500 kr, hvorfra skal trækkes det oprindelige udbytte før dræningen.